

Иван Вазов

Де е България?

Питат ли ме де зората
ме й огряла първи път,
питат ли ме де й земята,
що най-любя на светът.

Тамо, аз ще отговоря,
де се белий Дунав лей,
де от изток Черно море
се бунтува и светлей;

тамо, де се възвишава
горда Стара планина,
де Марица тихо шава
из тракийска равнина,

там, де Вардар през полята
мътен лей се и шуми,
де на Рила грей главата
и при Охридски вълни.

Там, де днес е зла неволя,
де народа й мъченик,
дето плачат и се молят
се на същият язык.

Там роден съм! Там деди ми
днес почиват под земя,
там гърмяло тяхно име
в мир и в бранните поля.

До чукарите Карпатски
е стигнала тяхна власт
и стените Цариградски
треперали са тогаз.

Вижте Търново, Преслава –
тие жални съсипни:
на преминалата слава
паметници са они!

Българиио, драга, мила,

земля пълна с добрини,
земля, що си ме кърмила,
моят поклон приемни!

Любя твоите балкани,
твоите реки и гори,
твоите весели поляни,
де бог всичко наспори;

твоите мъки и страданья,
твоюта славна старина,
твоите възпомянья,
твоюта светла бъднина.

Дето ази и да трая –
за теб мисля и горя,
в теб родих се и желая
в теб свободен да умра.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4276>]